

Hoofdstuk 1

Daar sta ik dan.

Net afgestudeerd, zogenaamd klaargestoomd voor de grote boze wereld.

Ik duw tegen een deur waar “trekken” op staat, en kijk vluchtig om me heen of iemand deze blunder heeft gezien. Een paar kinderen zijn aan het spelen met een voetbal, maar lijken me niet in de gaten te hebben. Ik zucht diep en volg deze keer braaf de instructies van de deur op.

Eenmaal veilig binnen werp ik een laatste blik op mijn weerspiegeling in het raam om me ervan te verzekeren dat ik er acceptabel uit zie. De lelijke, onopgedofte ochtendversie van mij leren ze wel kennen als ik eenmaal ben aangenomen.

Ik ben inmiddels 24 jaar, al zou je dat niet zeggen. Met mijn 1 meter 65 en onschuldige gezicht schat iedereen me altijd jonger. Een nadeel, maar ook een voordeel. Soms is het fijn als mensen niet gelijk je ware aard terugzien in je uiterlijk. Dan heb je altijd het verrassingselement nog achter de hand.

Als een verdwaalde middelbare scholier die niet meer weet in welk lokaal hij nou weer les heeft, slenter ik door de school. Uiteindelijk kom ik langs een deur met het bordje “directie” en klop zachtjes aan.

‘Binnen,’ klinkt een stem.

Ik veeg snel mijn zweethanden af aan mijn broek en open de deur. Aan het bureau zit de persoon die ik moet hebben.

‘Daar hebben we de sollicitante,’ constateert de man.

‘Ja, dat klopt,’ antwoord ik met een zenuwachtig lachje. Hij steekt zijn hand naar me uit, die pak ik aan en schud ik beleefd.

‘Welkom. Ik hoop dat je een fijne zomervakantie hebt gehad. Ga lekker zitten, Anna.’ Rob wijst naar de stoel tegenover zijn bureau. Zo nonchalant mogelijk laat ik me in de stoel zakken. Natuurlijk is die veel te hoog en kan ik onmogelijk met mijn voeten bij de grond. Dan maar slapende benen...

Ik kijk eens goed naar Rob en kom tot de conclusie dat ik zijn hoofd op een hondenkop vind lijken. Brede omvang, met grote ogen, een platte neus en van die lubberende wangen. Niet bepaald aantrekkelijk dus. Hij is natuurlijk veel ouder dan ik, maar dat hoeft niet altijd wat uit te maken. Als een man knap is, zie je dat echt wel door de rimpels en grijze haren heen. Rob heeft op een paar sprietten na echter helemaal geen haren meer. Ik vraag me af of hij thuis zelf honden heeft. Baasjes gaan meestal op hun dieren lijken.

‘Heb je huisdieren, Rob?’ vraag ik. De man kijkt verbaasd, maar moet dan lachen. ‘Nee, ik ben zo’n beetje voor alles allergisch.’

Is iedereen toevallig ook allergisch voor jou? Ik slik de opmerking snel in. Sommige mensen hebben nou eenmaal geen goeie genen gekregen.

‘Je bent hier om te solliciteren op de openstaande functie van leerkracht voor groep 6 aankomend schooljaar, zeg ik dat goed?’ vraagt Rob. Hij haalt me gelijk uit mijn eigen wereldje en ik knik overdreven. ‘Dat zegt u helemaal goed.’

Vóór de zomervakantie stelde hij me precies dezelfde vraag toen ik op kennismakingsgesprek kwam. Gaf ik toen de indruk dat ik voor het circus kwam?

‘Waarom sprak onze school je zo aan, Anna?’

Omdat deze school het dichtst bij mijn huis ligt en ik een baan nodig heb?

‘Elke keer als ik langs jullie school fiets word ik spontaan vrolijk. Je merkt gewoon aan alles dat hier een positieve sfeer hangt. Ik zou graag willen bijdragen aan die positieve sfeer. Omdat ik net ben afgestudeerd, zal ik een verfrissende kracht zijn binnen het team.’

Rob lijkt onder de indruk te zijn van mijn mooie praatjes en knikt tevreden. ‘Kan ik erop rekenen dat je mee zult doen aan de naschoolse activiteiten die moeten gebeuren? Tijdens de feestdagen bijvoorbeeld, moet er een hoop geregeld worden

buiten de lestijden om. Dit team kan alleen functioneren als iedereen zich voor de volle honderd procent inzet.’

‘U kunt op me rekenen, meneer.’

‘Weet je zeker dat je volgende week bij de start van het schooljaar gelijk kunt beginnen?’

‘Absoluut.’

‘Gelukkig, we hebben je hard nodig. We hebben geen andere kandidaten en je komt op me over als een gemotiveerde meid. Wat mij betreft ben je aangenomen.’

Van binnen schreeuw ik het uit van geluk en